

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 76/2017
01.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела проневера из члана 364. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Јелића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.136/15 од 05.02.2016. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.208/16 од 29.06.2016. године, у седници већа одржаној дана 01.02.2017. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Зорана Јелића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.136/15 од 05.02.2016. године и Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.208/16 од 29.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву К.бр.136/15 од 05.02.2016. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела проневера из члана 364. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 9 (девет) месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда плати на име трошкова кривичног поступка износ од 73.049,00 динара и на име паушала износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећено „Предузеће за ...“ ... је за остваривање имовинскоправног захтева упућено на грађанску парницу.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1.бр.208/16 од 29.06.2016. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Филиповића и преиначена је пресуда Основног суда у Ваљеву К.бр.136/15 од 05.02.2016. године у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Ваљеву окривљеном АА за извршено кривично дело проневера из члана 364. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, изрекао условну осуду

којом је утврдио казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци која се неће извршити уколико окривљени у року од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Зоран Јелић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) и члана 439. тачка 3) ЗКП, те због повреде права на правично суђење загарантовано Уставом Републике Србије и ратификованом Конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, а из образложења захтева произилази да се правноснажне пресуде побијају и због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези чланова 2, 14. став 1, 22. став 1, 25. и 364. став 1. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд укине у целости правноснажне пресуде Основног суда у Ваљеу К.бр.136/15 од 05.02.2016. године и Вишег суда у Ваљеу Кж1.бр.208/16 од 29.06.2016. године и предмет врати Основном суду у Ваљеу на поновно одлучивање, те да позове браниоца окривљеног на седницу већа.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. ЗКП, оценио да су испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1.), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбачити захтев за заштиту законитости ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је на чињенично стање утврђено у правноснажној одлуци погрешно примењен закон и то одредбе чланова 2, 14. став 1, 22. став 1, 25. и 364. став 1. КЗ, а што би по налажењу овога суда представљало повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези наведених одредаба Кривичног законика. Међутим, образлажући наведену повреду, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, бранилац окривљеног по налажењу овога суда заправо

оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, истицањем да није доказано да је окривљени учинио кривично дело за које је оглашен кривим, обзиром да суд није утврдио кривицу окривљеног, у чему се огледа противправно понашање окривљеног, те се оспорава постојање намере присвајања, односно намере прибављања себи противправне имовинске користи.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, истицањем да су разлози пресуде противречни изреци, да су разлози о чињеницама које су предмет доказивања потпуно нејасни и у знатној мери противречни, те да нижестепени судови нису образложили у чему се огледа умишљај и намера окривљеног да себи прибави противправну имовинску корист. Како ове повреде не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је и у овом делу захтев браниоца окривљеног оцењен недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, при чему само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што у образложењу захтева уопште не наводи у чему се ова повреда закона тачно састоји, па је стога и овај разлог недозвољен.

Такође, бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси и због повреде права на правично суђење које је загарантовано Уставом Републике Србије и ратификованом Конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, истицањем да су нижестепени судови у току поступка повредили основна начела кривичног права.

Када се захтев за заштиту законитости подноси из разлога прописаних одредбом члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП, то се, према одредби члана 484. ЗКП, уз захтев мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђена повреда људског права и слободе окривљеног или другог учесника у поступку, а које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима. Имајући у виду да у конкретном случају подносилац захтева за заштиту законитости уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, то је Врховни касациони суд нашао да у погледу ове повреде захтев за заштиту законитости нема прописан садржај, па је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП у овом делу захтев одбацио.

Из напред изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овога решења.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ВЖ